

De tijgerkooi

22 februari 2008. De vierentwintigste verdieping van een anonieme kantoortoren aan de rand van het Financial District in San Francisco. Glas, staal en beton, in plakken en blokken gesneden tot onderkoelde, helder verlichte kubussen. Eigele wanden en industriële beige vloerbedekking. Verlaagde plafonds, met fluorescerende strips verdeeld in boter-kaas-en-eierenpatroon. Blauwogige waterkoelers, glimmende vergader tafels, verstelbare kunstleren stoelen.

Woensdagmiddag, even na drie uur, en Tyler Winklevoss keek door het kamerhoge raam uit over de gelijkvormige kantoorgebouwen die als uit een speldenkussen door de mist staken. Hij probeerde heel voorzichtig een slokje gefilterd water te nemen uit een flinterdun wegwerpbekertje zonder te veel te morsen op zijn stropdas. Na al die dagen, maanden – wat, jaren – was die das eigenlijk niet meer nodig. Hoe langer deze ellende duurde, hoe groter de kans dat hij voor de volgende eindeloze bespreking zou komen opdagen in zijn olympische trainingsjack.

Hij wist nog net wat water binnen te krijgen voordat het bekertje tussen zijn vingers inklapte en de vloeistof in stroompjes

omlaagkwam, niet over zijn das maar wel over de manchet van zijn blauwe overhemd. Hij mikte het bekertje in de richting van een prullenbak onder het raam en schudde de druppels van zijn pols. ‘Nog iets om op de lijst te zetten. Papieren bekertjes in de vorm van ijs hoorntjes. Wat is dat voor sadist die zoiets bedenkt?’

‘Misschien diezelfde figuur die de verlichting hier heeft uitgevonden. Sinds ze ons naar deze verdieping hebben verhuisd ben ik twee tinten donkerder geworden. Wedden dat ze dit soort lichtstrips ook in het vagevuur hebben?’

Tylers tweelingbroer Cameron hing aan de andere kant van de kamer onderuit in een van de kunstleren stoelen, zijn lange benen rustend op de rand van de rechthoekige vergadertafel. Hij droeg een blauwe blazer maar geen das. Zijn ene schoen, maat 48, lag gevaarlijk dicht bij het opengeklapte scherm van Tylers laptop, maar Tyler liet het gaan. Het was al zo’n lange dag.

Tyler wist dat de verveling erbij hoorde. Bemiddeling is iets anders dan een rechtszaak. Het laatste is een geregelde veldslag waarbij twee partijen zich naar de overwinning proberen te vechten, wat wiskundigen en economen een *zero-sum game* noemen. Een proces kent hoogte- en dieptepunten, maar onder de oppervlakte schuilt een oerkracht; uiteindelijk is het oorlog. Maar bemiddeling is iets anders. Mits goed aangepakt heb je daarbij geen winnaar of verliezer, alleen twee partijen die ‘de boedel verdelen’, of met andere woorden via compromissen tot een oplossing komen. Bemiddeling voelt niet als oorlog, meer als een afmattende busreis die pas eindigt als iedereen aan boord het uitzicht zo zat is dat ze het eens worden over de bestemming.

‘Nou, om precies te zijn,’ zei Tyler en hij draaide zich weer om naar het raam en het grijs op grijs van weer een middag in

Noord-Californië, ‘zijn wij niet degenen die in het vagevuur zitten.’

Als de advocaten de kamer uit waren, probeerden Tyler en Cameron het onderwerp van de zaak zelf gewoonlijk te mijden. Daar hadden ze het in het begin al genoeg over gehad. Die eerste weken zaten ze zo vol woede en voelden ze zich zo bedrogen dat ze nauwelijks ergens anders over konden nadenken. Maar toen de weken maanden werden, waren ze gaan inzien dat woede hun gezondheid geen goed deed. Ze moesten vertrouwen hebben in het systeem, zoals de advocaten hun telkens voorhielden. Dus deden ze hun best om, als ze alleen waren, over alles te praten behalve die rottigheid waarvoor ze hier zaten.

Het feit dat ze inmiddels bij de middeleeuwse literatuur waren aanbeland, meer in het bijzonder Dantes verhandeling over de vele afdelingen van de hel, bewees dat die strategie sleets begon te worden; blijkbaar riep het vertrouwen in het systeem inmiddels Dante-achtige fantasieën bij ze op. Maar ach, het was iets om je gedachten bezig te houden. Als tieners waren Tyler en Cameron zo geobsedeerd geweest door Latijn dat ze op school alle lesblokken Latijn hadden gevolgd die ze maar konden. Toen ze daar voor hun laatste jaar al doorheen waren, hadden ze van het schoolhoofd gedaan gekregen dat ze een speciale cursus middeleeuws Latijn mochten doen met het hoofd van de vakgroep, een jezuïetenpriester. Samen met de pater vertaalde de tweeling de *Confessiones* van de heilige Augustinus van Hippo en andere geleerde middeleeuwse werken. Hoewel Dante zijn beroemdste werk niet in het Latijn had geschreven, kenden ze diens oorspronkelijke Italiaanse versie goed genoeg om het decor van zijn inferno terug te zien in de waterkoelers, de fluorescerende lichtstrips, de whiteboards... de advocaten.

‘Technisch gesproken,’ zei Tyler, ‘zitten wij in het voorgeborchte. Hij zit in het vagevuur. Wij hebben niets misdaan.’

Er klonk een klop op de deur. Een van hun eigen advocaten, Peter Calamari, kwam als eerste binnen. Zijn wijkende haarlijn omlijstte een bolrond voorhoofd met daaronder een wat teruggetrokken blubberkin. Zijn Tommy Bahama-shirt met palmboomdessin zat slordig in de band van een twee maten te grote spijkerbroek gepropt. De man liep raar en zijn jeans zagen eruit alsof hij ze net van een hangertje had gerukt. Het had Tyler niet verbaasd als het prijskaartje er nog aan zat. Erger nog, de man liep op sandalen, hoogstwaarschijnlijk uit dezelfde zaak als waar hij zijn jeans vandaan had.

Na hun advocaat kwam de mediator binnen. Antonio ‘Tony’ Piazza was een man die veel meer indruk maakte. Afgetraind, om niet te zeggen broodmager, en onberispelijk gekleed in een grijs kostuum en stropdas. Zijn peper-en-zoutkleurig haar was glad en kortgeschoren en zijn wangen tot de juiste tint gebruind. In de pers werd Piazza ‘the master of mediation’ genoemd. Hij had zeker vierduizend complexe geschillen tot een succesvol einde gebracht, beschikte naar men zei over een fotografisch geheugen en was ook een expert in vechtsporten; hij meende dat zijn training in aikido hem had geleerd hoe je de agressie van je tegenstander kunt kanaliseren in een productieve energie. Piazza was onvermoeibaar en in theorie de ideale buschauffeur voor deze eindeloos schijnende rit.

De beide juristen hadden de deur nog niet achter zich gesloten of Cameron had zijn benen van tafel gehaald. ‘Gaat hij akkoord?’

Hij had de vraag aan Piazza gericht. De afgelopen weken waren ze Calamari, een partner van het altijd zo opschepperige, zelfingenomen advocatenkantoor Quinn Emanuel, gaan zien als weinig meer dan een boodschappenjongen tussen hen

en de aikidomeester. Als zijn veel te wijde spijkerbroek en sandalen een poging waren zich aan de ambiance van Silicon Valley aan te passen, maakten ze volgens Cameron meer een cartoonfiguur van hem dan een advocaat.

Sterker: hij had er eigenlijk helemaal niet bij moeten zijn. Calamari viel in voor Rick Werder Jr., de hoofdadvoocaat in hun zaak, die op het laatste moment verstek had laten gaan om een ander bedrijf te vertegenwoordigen in een plotseling opgekomen faillissementszaak waarbij 2 miljard dollar op het spel stond. Hoewel heel het gewicht van hun verdediging op zijn schouders rustte, was Werder nooit zelfs maar komen opdagen voor de bemiddeling, het culminatiepunt van de zaak van de tweeling. Naar de tweeling had begrepen, had hij het te druk met het najagen van wat volgens hem de grotere, betere deal was.

De tweeling had het kantoor Quinn Emanuel ingehuurd om hun verdediging te versterken met een paar grote kanonnen nu de inzagetermijn van de stukken ten einde liep en een proces naderbij kwam. Het kantoor, in 1986 gesticht door John B. Quinn, stond bekend om zijn geharde procesvoering en richtte zich uitsluitend op zakelijke conflicten en arbitrage. Het kantoor had als een van de eerste gebroken met een formele dresscode, ongehoord in de wereld van de grote oude advocatenkantoren aan de oostkust. Calamari's bespottelijke uiterlijk was aan die innovatie te wijten.

'Het is geen nee,' zei Piazza uiteindelijk. 'Maar hij zit met een paar problemen.'

Tyler keek zijn broer aan. Het voorstel was in feite Camerons idee geweest. Het pendelen van hun advocaten – altijd via Piazza, een zilvergrijze sfinx die constant het midden bleef zoeken – kostte zoveel tijd dat Cameron zich had afgevraagd of er niet een manier was om het getouwtrek te doorbreken.

Waarom immers niet, ze kenden elkaar toch en ze hadden elkaar nog niet eens zo lang geleden in een eetzaal op de universiteit ontmoet? Konden ze niet weer eens samen aan tafel gaan zitten, alleen zij drieën, geen advocaten, en het geval uitpraten?

‘Wat voor problemen?’ vroeg Cameron.

Piazza zweeg even. ‘Veiligheidsproblemen.’

Het kostte Tyler een ogenblik voor hij zich realiseerde wat de man zei. Cameron stond op uit zijn stoel. ‘Hij denkt dat we hem voor zijn kop gaan slaan? Echt?’

Tyler voelde zijn wangen rood kleuren. ‘Dat meen je niet.’

Hun advocaat kwam naar voren en stak zijn handen op. ‘Het belangrijkste is dat hij, afgezien van de veiligheidsproblemen, openstaat voor het idee.’

‘Maar serieus, dat ik het goed begrijp,’ zei Tyler. ‘Hij denkt dat we hem in elkaar gaan slaan? Tijdens een bemiddeling? In het kantoor van een mediator?’

Piazza’s gezicht nam geen andere uitdrukking aan maar zijn stem daalde een octaaf in toon en werd zo zacht dat je erbij in slaap kon vallen. ‘Laten we proberen onze focus te bewaren. Hij gaat in principe akkoord met een ontmoeting. Het is alleen een kwestie van de details uitwerken.’

‘Wil je ons met handboeien vastzetten aan de waterkoeler?’ vroeg Cameron. ‘Zou dat hem op zijn gemak stellen?’

‘Dat zal niet nodig zijn. We hebben aan het eind van de gang een vergaderkamer met glazen wanden. We kunnen het gesprek daar doen. Maar een van jullie spreekt hem face to face. De anderen blijven buiten en kijken toe.’

Het was volslagen absurd. Tyler voelde zich alsof hij als een wild dier werd behandeld. Veiligheidsproblemen. Hij had zo’n vermoeden dat het woord zelf van *hem* af kwam. Het klonk precies als iets wat alleen *hij* zou zeggen, of zelfs denken. Misschien was het een soort truc van hem. Het idee dat

hij minder gevaar liep als hij slechts een van hen tegenover zich had, was bijna net zo belachelijk als het idee dat ze hem in elkaar zouden slaan, maar misschien dacht hij door met slechts een van hen te praten een soort intellectueel voordeel te kunnen behalen. Hij had hen vanaf het allereerste begin beoordeeld op hun uiterlijk, vonden ze. Voor hem waren ze nooit meer geweest dan die populaire gasten op de campus. Domme spierbonken die nog niet eens konden coderen, die een nerd moesten inhuren om hun website te bouwen, een website die alleen hij, het wonderkind, had kunnen uitvinden, of liever gezegd: had uitgevonden. *Want als zij de uitvinders waren, hadden zij het uitgevonden.* Voor hem was het natuurlijk logisch dat ze hem in elkaar wilden slaan als ze hem alleen in een kamertje hadden.

Tyler sloot zijn ogen en ademde in en uit. Toen haalde hij zijn schouders op. ‘Cameron gaat naar binnen.’

Zijn broer was altijd wat minder hoekig geweest, wat minder alfa, iets meer geneigd om mee te buigen als meebuigen de enig beschikbare optie was. En dit was zo’n situatie, dat leed geen twijfel.

‘Als een tijger naar de kooi,’ zei Cameron terwijl ze Piazza en hun advocaat de gang op volgden. ‘Hou het verdovingsgeweer klaar. Als je ziet dat ik hem aanvlieg, doe me een lol en mik op het jasje. Dat is van mijn broer.’

Noch de advocaat noch de bemiddelaar toonde ook maar het begin van een glimlach.

Dat aquarium binnenlopen, veertig minuten later, was een van de onwerkelijkste ervaringen in Cameron Winklevoss’ leven.

Mark Zuckerberg zat al klaar aan de langwerpige verga-

dertafel in het midden van de zaal. Cameron had de indruk dat hij zijn gestalte van amper één meter zeventig op een extra dik kussen op zijn stoel had gehesen – een stoelverhoger voor een miljardair. Cameron voelde zich lichtelijk gegeneerd toen hij de glazen deur achter zich dichtdeed; hij kon Tyler en zijn advocaat direct achter hem aan de andere kant van het glas zien plaatsnemen. Verderop in de gang zag hij Piazza en toen Zuckerbergs advocaten, een legertje mannen in pakken. De meesten van hen herkende hij. Wie hij zeker niet zou vergeten was Neel Chatterjee van het kantoor Orrick Herrington & Sutcliffe LLP, een man die zijn kostbare cliënt met zoveel zorg beschermde (en met zoveel aandacht voor wat de tweeling over hem te zeggen had) dat hij, toen de tweeling op een internetconferentie in 2008 was uitgenodigd voor een gesprekje bij de open haard, speciaal was komen luisteren, waarschijnlijk om te noteren wat ze zeiden.

Chatterjee en de andere advocaten hadden hun gele notitieblokken paraat, al kon Cameron niet bedenken wat ze zouden opschrijven. Voor zover hij wist was de glazen vergaderkamer geluiddicht en bij zijn beste weten kon geen van hen liplezen. Het gesprek zou gaan tussen hem en Zuckerberg: geen mediator, geen advocaten, niemand die meeluisterde, niemand die hun in de weg zou staan.

Zuckerberg keek niet op toen Cameron naar de andere kant van de vergadertafel liep. De vreemde koude rilling die Cameron langs zijn ruggengraat omlaag voelde lopen had weinig te maken met de overspannen airconditioning. Het was de eerste keer in vier jaar dat hij en zijn voormalige studiegenoot elkaar zagen.

Cameron had Zuckerberg in oktober 2003 voor het eerst ontmoet in de eetzaal van Kirkland, toen hij, Tyler en Divya Narendra met hem hadden zitten praten over het sociale net-

werk waaraan ze het voorafgaande jaar hadden gewerkt. Gedurende de drie maanden daarna waren ze gevierd meerdere keren bijeengekomen in Zuckerbergs studentenkamer en hadden ze meer dan vijftig e-mails gewisseld over de site. Intussen was Zuckerberg echter, zonder dat de tweeling of Narendra het wist, in het geheim gaan werken aan een ander sociaal netwerk dan ze hadden afgesproken. Hij had de domeinnaam thefacebook.com zelfs geregistreerd op 11 januari 2004, vier dagen voor hun derde bijeenkomst op 15 januari 2004.

Drie weken daarna, op 4 februari 2004, had Zuckerberg thefacebook.com gelanceerd. Cameron, Tyler en Divya waren er pas kort daarna achter gekomen, toen ze erover lazen in de studentenkrant *The Harvard Crimson*. Cameron had hem daar direct per e-mail op aangesproken. Zuckerberg had geantwoord: *Als je bijeen wil komen om hierover iets te bespreken, ben ik bereid jou alleen te ontmoeten. Laat het me weten...* Maar Cameron was er niet op ingegaan, want hij vond dat het vertrouwen onherstelbaar was beschadigd: wat had het voor zin te praten met iemand die zich zo kon opstellen? Het enige wat ze op dat moment naar Camerons idee konden doen, was vertrouwen op het systeem: eerst door de administratie van Harvard en president Larry Summers te vragen tussenbeide te komen en de erencode voor de omgang tussen studenten te handhaven die duidelijk stond omschreven in het handboek voor de studenten, en daarna, toen dat mislukte, door met tegenzin naar de rechter te stappen – en daar zaten ze nu, jaren later...

Cameron liet zich in zijn volle lengte op een van de stoelen zakken voordat Zuckerberg eindelijk opkeek; om zijn lippen speelde een flinterdun ongemakkelijk glimlachje. Het was ongelooflijk lastig hoogte te krijgen van iemand bij wie geen enkele gelaatsuitdrukking te bespeuren was. Toch dacht

Cameron een vleug van nervositeit te herkennen in de manier waarop Zuckerberg rechtop ging zitten, zijn benen bij de enkels gekruist onder de tafel, een glimp van menselijke emotie. Zijn gebruikelijke grijze hoody droeg hij verrassenderwijs niet; misschien nam hij het gebeuren eindelijk serieus. Zuckerberg knikte naar Cameron en mompelde een soort groet.

De tien minuten daarna was het vooral Cameron die sprak. Om te beginnen stak hij een olijftak uit en feliciteerde Mark met alles wat hij de afgelopen jaren sinds Harvard had bereikt. Hoe hij thefacebook.com, een sociaal netwerk dat was begonnen als een kleine, exclusieve website die Harvard-studenten met elkaar in contact bracht, had omgeturnd tot Facebook, een wereldwijd fenomeen dat zich van universiteit naar universiteit had verspreid, toen van land tot land, miljoenen en later miljarden gebruikers had getrokken en uiteindelijk meer dan een vijfde van de wereldbevolking was gaan omvatten. Miljarden mensen die nu vrijwillig en geregeld hun persoonlijkheid, hun foto's, voorkeuren, voorliefdes en levens deelden in een netwerk dat onstuitbaar leek te groeien.

Cameron ging voorbij aan het meest voor de hand liggende feit: dat hij, Tyler en Divya er vast en diepgemeend van overtuigd waren dat Facebook in feite was voortgekomen uit hun idee: een website, aanvankelijk genaamd Harvard Connection en later hernoemd tot ConnectU, die zou fungeren als een zelfstandig sociaal netwerk waarin studenten online met elkaar in contact konden komen. Cameron, Tyler en Divya hadden het concept van Harvard Connection bedacht omdat ze gefrustreerd waren geraakt over de verschraling van het leven dat ze op de campus hadden ervaren. Het eerste jaar was één grote smeltkroes geweest. Divya was Cameron al tijdens de introductie toevallig tegengekomen in Harvard Yard en had hem uitgenodigd om op zijn kamer elektrische gitaar te komen

spelen, en ze waren vanaf die dag dikke vrienden. Maar naarmate de tijd verstreek en iedereen het alsmaar drukker kreeg, maakte je zulke toevallige ontmoetingen op de campus steeds minder mee. Het was lastig om je vriendengroep uit te breiden buiten je flat, je medesporters of je studiegenoten. De tweeling en Divya waren er teleurgesteld over en ze zochten een manier om er iets aan te doen. ConnectU, een virtuele campus, zou een onlineversie van het campusleven worden, maar dan zonder de fysieke barrières en de starre, ondoordringbare bubbels die het sociale leven offline beperken. Het eerste jaar kon helemaal opnieuw beginnen, maar nu zou iedereen erop voorbereid zijn – de jeugd niet langer verspild aan de jongeren, zoals Bernard Shaw al klaagde.

In het voorjaar van 2003 was de *codebase* bijna klaar maar hun eerste programmeur, Sanjay Mavinkurve, studeerde af en zou naar Mountain View in Californië verhuizen om voor Google te gaan werken. Dat dwong de tweeling en Divya iemand anders te zoeken om de codebase te helpen afmaken. Victor Gao had er in de zomer aan gewerkt, maar toen het collegejaar begon moest hij zich concentreren op zijn afstudeerscriptie en had hij hen voorgesteld aan een tweedejaars informatica die geïnteresseerd leek in zakelijke projecten.

Tot op dat moment was de codebase van Harvard Connecti-on/ConnectU zo opgebouwd dat gebruikers werden ingedeeld naar de domeinnaam van hun e-mailadres. Dus als een gebruiker zich aanmeldde met een e-mailadres dat eindigde op Harvard.edu, zou hij of zij automatisch worden ingedeeld in het Harvard-netwerk. Op die manier kon orde worden geschapen in de chaos die zou ontstaan als iedereen op een hoop in één groot netwerk terecht kwam. ConnectU zou als een Russische matroesjkapop worden opgebouwd als een netwerk van kleinere netwerken, die op hun beurt weer netwerken van kleinere

netwerken zouden zijn, helemaal teruggaand tot op het niveau van de individuele gebruiker.

Divya en de tweeling hadden ConnectU zo ontworpen vanuit een ingeving, namelijk dat iemands e-mailadres niet alleen een goed middel was om zijn of haar identiteit vast te stellen, maar ook een naam was waaronder hij of zij bekendstond in zijn of haar sociale netwerk – je e-mailadres was je virtuele paspoort. De studentenadministratie op Harvard gaf Harvard-studenten alleen een adres met @harvard.edu mee, net zoals Goldman Sachs zijn medewerkers alleen @goldmansachs.com-adressen gaf. Het zat er dus in dat je, als je zo'n e-mailadres had, in het werkelijke leven ook op de een of andere manier deel uitmaakte van zo'n netwerk. Met dat concept kreeg ConnectU een veel hechter kader dan andere sociale netwerken als Friendster of Myspace. Gebruikers konden er op zo'n manier in worden ondergebracht dat ze elkaar gemakkelijker konden vinden en het meer zin had om met elkaar contact te zoeken. Precies dat kader zou Mark Zuckerberg, de tweedejaars informatica die ze hadden ingehuurd, al spoedig zijn springplank bezorgen naar wereldfaam en dominantie op het internet.

De tweeling dacht dat de enige netwerken waar Zuckerberg kijk op had computernetwerken waren. In hun eigen omgang met hem merkten ze duidelijk dat Mark veel gemakkelijker met machines praatte dan met mensen. Zo bezien was het ook geen toeval dat het grootste sociale netwerk ter wereld feitelijk het geesteskind was van een ongewone verbintenis tussen de tweeling en Zuckerberg, en niet van Zuckerberg alleen. Het idee van de geniale eenling die helemaal in zijn eentje een briljante uitvinding doet is een sprookje, materiaal voor Hollywood. In werkelijkheid zijn de grootste ondernemingen ter wereld begonnen door dynamische duo's: Jobs en Wozniak, Brin en Page, Gates en Allen, en zo een lange lijst verder. En op

die lijst hadden volgens Cameron ook de namen Zuckerberg en Winklevoss moeten staan. Of Winklevoss en Zuckerberg.

Aan die vergadertafel moest Cameron wel erkennen dat wat Mark Zuckerberg had gepresteerd werkelijk indrukwekkend was. Waar hij het idee ook vandaan had, hij was er niet minder dan een revolutie mee begonnen. Jawel, die sprietige, bleke jongen met zijn Caesar-kapsel die daar troonde op zijn stoelverhoger had de wereld veranderd. Wat Zuckerberg had losgemaakt was ongelooflijk, zei hij, het was het soort innovatie dat misschien maar één keer in een generatie plaatsvindt.

Toen Cameron even zweeg, plaatste Zuckerberg zijn eigen felicitatie. Hij leek oprecht onder de indruk dat Cameron en Tyler tijdens hun studie op Harvard nationaal kampioen waren geworden en nu kans maakten om opgenomen te worden in het Amerikaanse roeiteam en later die zomer op de Olympische Spelen in Beijing om het goud te strijden. Hij deed Cameron weer denken aan de verlegen, timide jongen die ze voor het eerst in de eetzaal van Kirkland House op Harvard hadden ontmoet. Een sociaal onhandige computerfreak die opgetogen was dat hij in hun atmosfeer mocht meedraaien, al was het maar even.

Cameron deed zijn best om zijn kwade gedachten te verdrijven terwijl hij de complimenten over zich heen liet komen: hij probeerde er niet aan te denken hoe hij zich had gevoeld toen hij het eerste bericht over Zuckerbergs website las in *The Harvard Crimson*. Zuckerbergs functieomschrijving was op een bepaald moment op thefacebook.com gepost en luidde toen: Oprichter, Meester en Bevelhebber [en] Vijand van de Staat. Moest daar niet 'dief' bij staan?

Maar die gedachtelijn moest hij van zich af zetten, daar schoot hij niets mee op. Het speelde nu allemaal niet echt meer een rol.

Cameron keek om naar zijn broer en de mannen die daar

buiten het glazen aquarium zaten – al die advocaten die verwoed met hun blocnotes in de weer waren – en verbeet zijn emoties.

‘Mark, laten we de strijdbijl begraven. Het verleden achter ons laten. We zeggen niet dat wij Facebook hebben gecreëerd.’

‘Dan zijn we het tenminste ergens over eens.’

Een poging tot humor? Cameron moest ernaar raden, maar hij ging toch in dezelfde trant verder. ‘We zeggen niet dat we recht hebben op honderd procent, we zeggen dat we recht hebben op meer dan nul procent.’

Zuckerberg knikte.

‘Kun je echt zeggen dat je vandaag zou zitten waar je zit als wij je niet hadden benaderd?’

‘Ik zit hier vandaag omdat jullie me een proces aandoen.’

‘Je snapt wel wat ik bedoel.’

‘Ik snap wat je denkt dat je bedoelt.’

‘Wij hebben je benaderd met ons idee. We hebben je onbeperkte toegang tot onze hele codebase gegeven. Ik heb dat lampje in je hoofd zien aanspringen.’

‘Jullie waren niet de eersten ter wereld die een idee voor een sociaal netwerk hadden en ik ook niet. Friendster en Myspace waren er al voor Facebook en de laatste keer dat ik het heb gecontroleerd had Tom van Myspace me geen proces aangedaan.’

Afmatten, zuigen, tergen. Cameron drukte zijn eeltige vingers in het tafelblad tussen hen in. Hij stelde zich een roeispaan voor die door het water getrokken wordt, slag na slag na slag.

‘Zo zouden we tot sint-juttemis door kunnen gaan en we schieten er geen van beiden iets mee op. Ik ben een mens, jij bent een mens. Jij hebt een bedrijf te runnen en wij hebben een olympisch team te halen.’

‘Nog iets waar we het over eens zijn.’

‘Het leven is te kort om zo door te blijven zagen.’

Zuckerberg zweeg even en wees toen door het glas naar de advocaten achter hen. ‘Daar denken zij misschien anders over.’

‘Laten we een of andere gemene deler zoeken, elkaar een hand geven en verdergaan met ons leven en de grote dingen die we allemaal nog voor ons hebben.’

Zuckerberg staaarde hem een hele tel aan. Hij leek op het punt te staan nog iets te zeggen maar ging in plaats daarvan wat verzitten, weer met zo’n glimlachje van een milliseconde.

Toen boog hij zich stijf als een robot over de tafel en bood Cameron wat eruitzag als een poging tot een uitgestoken hand.

Cameron voelde dat de haartjes in zijn nek overeind gingen staan. Was dit wat hij dacht dat het was? Het gesprek leek eigenlijk nergens toe te leiden, en toch zag hij vanuit zijn ooghoek dat Zuckerbergs advocaten achter het raam uit hun stoelen opstonden.

Cameron schudde de uitgestoken hand van Mark Zuckerberg.

En zonder nog een woord te zeggen wipte de CEO van Facebook uit zijn stoel en liep naar de deur. Cameron had geen idee wat er door het hoofd van de ondoorgrondelijke jongen ging. Misschien had Cameron hem toch weten te bereiken en had hij besloten de tweeling Winklevoss eindelijk te geven wat ze volgens henzelf verdienden.

Maar het was ook goed mogelijk dat Zuckerberg op andere ideeën was gekomen en zich zou terugtrekken in de vergaderkamer waarin hij en de advocaten gedurende de bemiddeling hun kamp hadden opgeslagen.

‘Hoe ging het?’ zou zijn advocaat Neel Chatterjee hem vragen.

‘Goed.’

‘Goed als in...?’

‘Goed als in ik fuck ze helemaal gek...’